

Žalobu o platenie odškodného všetky tri stolice zamietly, Najvyšší súd z týchto dôvodov:

Žalobník opiera žalobný nárok na náhradu škody o to, že ho žalovaná obec v dobe od 1. januára 1921 do 2. marca 1925, keď bol u nej zamestnaný ako obecný strážnik, neprihlásila k povinnému penzijnému poisteniu a tak zavinila, že žalobník nedosiahol v dobe, keď sa stal invalidom, 60 príspevkových mesiacov, potrebných k získaniu nároku na invalidný dôchodok.

Treba preto otázku, či žalobník v dobe od 1. januára 1921 do 2. marca 1925 podliehal povinnému poisteniu, posudzovať podľa zamestnania, ktoré žalobník vtedy vykonával, a podľa ustanovení vlád. nar. č. 16/1923 Sb. z. a n., ktoré v tejto dobe povinné penzijné poistenie zamestnancov upravovali, a nie podľa zákona č. 26/1929 Sb. z. a n., ako za to mylne má odvolací súd.

Podľa § 1 cit. vlád. nar. podliehal penzijnému poisteniu každý zamestnanec, ktorý nevykonával prevážnou väčšinou práce podradné alebo práce, ktorých vykonávatelia sa nepokladali za obchodných zamestnancov. Zároveň stanoví tento paragraf, že poisteniu podliehajú zamestnanci, vykonávajúci prevážne práce duševné, a dozorčie osoby. Za dozorčie osoby treba pokladať osoby, ktoré vykonávajú odborný dozor nad prácami iných osôb. Odborným dozorem je súhrn činností dozorného orgánu, smerujúci k tomu, aby osoby, ktoré sú pod dozorom, vykonávaly práce im sverené podľa stanovených smerníc, — nie však dozor jednoduchý, predmetom ktorého je len pozorovanie osôb, a nie tiež pozorovanie prác spôsobom práve uvedeným. Dozeranie obecného strážnika nad obyvateľstvom cieľom udržania poriadku a verejnej bezpečnosti, nie je preto odborným dozorom v smysle § 1 vlád. nar. č. 16/1923 Sb. z. a n. Žalobník v dôsledku toho nepodliehal povinnému penzijnému poisteniu a žalovaná obec nebola povinná ho k penzijnému poisteniu prihlásiť.

Námietka žalobníka, že administratívne úrady rozhodly právoplatne, že žalobník podliehal povinnému penzijnému poisteniu, nemôže prísť v úvahu, pretože toto rozhodnutie netýka sa doby od 1. januára 1921 do 2. marca 1925 a je preto na súde, aby sám rozhodol o prihlasovacej povinnosti žalovanej, na túto dobu služebného pomeru sa vzťahujúcej.

Čís. 14991.

Řízení před soudy pracovními.

I když první soud nepojal do svého rozsudku doložku podle čl. IV. odst. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n., má odvolací soud jednati podle předpisů o odvolacím řízení ve věcech pracovních.

(Rozh. ze dne 26. února 1936, R I 127/36.)

První soud (okresní soud) uznáv ve sporu z pracovního poměru o 886 Kč podle žaloby podané dne 18. června 1935, nevyslovil v rozsudku podle čl. IV. (2) zák. čís. 131/31, že byl vydán v řízení podle zákona o pracovních soudech. Odvolací soud odmítl z tohoto dů-

vodu odvolání, podané 15. den po doručení rozsudku, pro opožděnost, v senátě složeném ze 3 soudců z povolání.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu jako zmatečné a uložil mu, by o odvolání znovu rozhodl v senátě složeném podle § 32 zák. o prac. soudech.

D ů v o d y:

Odvolací soud správně rozpoznal, že mezi žalovaným a žalobcem jde o spor ze smlouvy pracovní, o zaplacení mzdy 886 Kč 40 h s příslušenstvím za vykonané práce (§ 2 a) zákona čís. 131/31 Sb. z. a n.), nevyvodil však z toho jediný nutný důsledek pro složení mandátu, ve kterém rozhodl o odvolání žalovaného. Spor byl zahájen dne 18. června 1936 u okresního soudu v T., platí proto o něm ustanovení čl. IV. odst. 2 zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. (čl. VI. téhož zákona). Poněvadž šlo o hodnotu vyšší než 300 Kč, měl odvolací soud rozhodovati o odvolání žalovaného v senátě složeném podle § 32 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n., třebaže jednal o něm v zasedání neveřejném, neboť i pro neveřejné zasedání jest podle dotčeného ustanovení zákona přibrati přísedící (srovnej Sb. n. s. 13598). Na tom nic neměnilo, že rozsudek prvního soudu nebyl označen jako vydaný v řízení podle zákona o pracovních soudech. Čl. IV., odst. druhý, zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. nařizuje sice, aby rozsudky, které budou vydány okresními soudy, jednajícími na místě pracovních soudů podle § 42 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n., byly řečenou doložkou označeny, avšak neustanovuje žádné právní následky pro případ, že se tak nestane. Ježto soud odvolací zkoumá svou věcnou příslušnost z úřadu, má dotčené označení rozsudku hlavní účel, aby strany byly upozorněny, jak věc bude projednávána u soudu odvolacího. Tím lze také vysvětliti, že v odst. 2 článku IV. zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. nebylo ponecháno stranám, aby působily k označení rozsudku prvního soudu jako vydaného v řízení podle zákona o pracovních soudech. Pro složení senátu soudu odvolacího a způsob jednání (řízení) o odvolání u tohoto soudu jest podle čl. IV., odst. 2 zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. jediné rozhodným, že jde o odvolání proti rozsudku okresního soudu v pracovním sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč. Odvolací soud rozhodl v senátě, ve kterém zasedali jen tři soudcové z povolání, nikoli též dva přísedící. Nebyl tedy odvolací soud řádně obsazen a jeho usnesení jest zmatečné podle § 28 čís. 2 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. a § 477 čís. 2 c. ř. s. K zmatečnosti této bylo hleděti z úřadu podle §§ 471 čís. 7, 513 c. ř. s. a § 35 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n.

Čís. 14992.

Nesporné řízení.

Strany mohou se v nesporném řízení shodnouti, že jedna z nich složí vyjevovací přísahu před nesporným soudcem. Takový smír jest exekucním titulem podle § 1 č. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 26. února 1936, R I 130/36.)